

அறுவடமை முடிந்துவிட்டால் வயல்வெளியில் 'கிளிக்கோட்டு' விளையாட்டு தொடங்கிவிடும். பள்ளி முடிந்து வீட்டு வந்த பின்னால் வயலுக்குச் செல்வதை தவிர்க்கவே முடிவதில்லையெய்ய. விளையாடாவிட்டாலும் பார்த்துக்கொண்டு இருப்பதிலும் ஒரு சுகம் இருக்கவே செய்கிறது. சமீபநிலமைகையும் நரேத்துக்கும் தக விளையாடப் போவதற்கு முன்பாகவோ பின்னாகவோ நான் வசந்தாக்கா வீட்டுக்குப் போய் வந்துகொண்டேயிருந்தனே அந்நாட்களில். சிரிக்கச் சிரிக்கவும் பசேவதோடும், மிக நகசைச் சுவையான விஷயங்களைச் சொல்லும் போது அவ்வப்போது என் தோளதைத் தொடர்த்துத் தழுவி வசந்தாக்கா பசேவாள். என்னோடும் மட்டும் தான் அவள் அப்பிப் பசேவதாக நான் நம்பிக்கொண்டிருந்தனே. அதில் இனம் புரியாத ஒரு இன்பத்தையும் நான் அடந்ததுகொண்டிருந்தனே. பெரும்பாலும் அவளோடும் நான் பசேவாத நாட்கள் அதனாலயே மிக அரிதாக இருந்தன.

ஒரு நாள் வசந்தாக்கா வீட்டுக்குப் போய்விட்டு வீட்டுக்குத் திரும்பிய எனக்கு சிறிதுநரேத்தில் தான் திடுக்கிட்டாற போல சந்தகேமாகிற்று, அன்று வீட்டுக்குத் திரும்பிவந்து திண்ணையிலே நான் எனது பாட்டா சரூப்பை கழற்றிவிட்டனோவென்று. அப்படியானால் எங்கோ மற்றதுபோய் விட்டிருக்கிறனே. எங்கே? வயல்வெளி விளையாட்டில் மறுபிப்போட்டுக்கொண்டது ஞாபகம் வந்தது. அல்லது அவ்வாறான ஒரு ஞாபகத்தை நான் வலிந்து உருவாக்கிக்கொண்டனே. அப்படியானால் வசந்தாக்கா வீட்டுப் பிடிக்கட்டில் தான் விட்டிருக்கவேண்டும். அதை மறுநாள்கட்டி நான் எடுத்துவிடலாம். ஆனால் அங்கதோன் விட்டனே என்றும் நிறு சதவிகிதம் துணிய முடியாமல் இருந்தது. உடனயே வசந்தாக்கா வீட்டுக்கு சகைக்கிள எடுத்துக்கொண்டு ஓடினனே.

“எங்கயடா போறாய் இந்த நரேத்தில்?” என்று அம்மாதகத்தினாள். “இந்தா ஓடியந்திடுறன்” என்று பின்னால் திரும்பிக் கட்டினனே. சாவகச்சரே அப்போது பட்டணசபையாக இருந்தது. அதற்கான தனி மின்சார உற்பத்தி நிலையம் பஸ்நிலையத்துக்குப் பின்னால் இருந்தது. பெரிதான ஆனால் சின்னாஸ்பத்திரி என்று ஊரிலே சொல்லப்பட்ட ஆஸ்பத்திரியும், பெரிய சந்தகைக் கட்டிடமும் கொண்டது சாவகச்சரே பட்டணசபை.

அங்கே தவேதே திரா என்ற ஒரு சினிமா தியடேட்ரம் இரூந்தது. யாழ்ப்பாணத்தில் புதிய தமிழ்த் திரைப்படங்கள் திரையிடப்பட்ட அதே நேரத்திலேயே அங்கேயும் அவை காண்பிக்கப்பட்டன. கதைபி, நாவுறகூழி, புத்தூர் சந்தி, கௌடிகாமம், மிருசுவில், பளையிலிருந்துகூட புதுப்படங்களுக்கு அங்கே சனம் மொய்க்கும்.

1959 அல்லது 1960 அளவில்தான் யாழ்ப்பாணப் பகுதிக்கு பாட்டா சிலிப்பர் அறிமுகமாகியது என்று நினகைகிறேன். சலை ஐந்துக்கு மலே 4 ரூபா 90 சதம் விலை படோட்டிருந்தது. விலை கூறித்து விற்ற முதல் பண்டமும் அதுவாகவே அப்போது இரூந்ததாக ஞாபகம். சாவகச்சரேக்கும் ஏறக்கூறையை அதே காலப்பகுதியில்தான் அது விற்ற பனகைக்கு வந்திருக்கலாம். மணலும், கல்லும், முள்ளும் தரையாது நடந்த அப்பகுதி இளைஞர்கள் காலில் சரூப்பு மாட்டத் தொடங்கிய காலம் அதுதான். கல்லுக்கும், முள்ளுக்குமாக அன்றி நாகரிகத்தின் அடையாளமாகவே முழுதாய் அது இரூந்தது. முதல் முதல் பாட்டா சரூப்பு படோட்டுவந்த சத்தியநாதன் ரீச்சரூக்கு 'பாட்டா' ரீச்சரூன்று பட்டப்பெயர் வகைகப்பட்டது அக்காலத்தில்தான். புதிதாக சரூப்புப்படோடத் தொடங்கியதால் பெரும்பாலும் கழற்றிவிடுகிற இடங்களில் மறந்துபோய் விட்டுவிட்டு வறையக் காலடோடும் திரும்புகிற நிலையே பலபரூக்கும் அப்போதிரூந்தது. மறந்துபோய் விட்டுவரூகிற சரூப்புகள் பலவளகைகளிலும் திரும்ப கிடகை காமலதோன் பலபரூக்கும் படோயிரூக்கின்றன. சரூப்புகள், மன்களவில் மறந்த மாயக் காலமும் அதுதான்.

நான் அவசரமாக வசந்தாக் கா வீட்டு ஓடியிருந்தும் நேரத்தோடும் படலகை கட்டப்பட்டதுவிட்டிருந்தது. தாயாரின் பசேச்சுக்கூரல் உள்ளகே கட்டது. தாயாரின் சத்தமே பெரிதாகக் கட்டது. பாதி காலம் மனிசிக்கூ படுக்கையும் மரூந்தும் தான். எப்போதும் துணைதுணைத் தபி கிடக்கும். நீண்டகால நுயாளிகளூக்கு அதிகமாகக் கோபம் வரூமோ? அவள் கோபத்தோட்தான் ஏதோ சலல்ககொண்டிருந்ததாகப் பட்டது. ஆனாலும் நான் சரூப்பின் முடிவூ தரையாமல் படோய்விட்டு முடியாதே. வசந்தாக் கா படுத்திருக்கவில்லையென்றும் தரீந்தது. நான், "வசந்தாக் கா"வனகை கட்டப்பட்டன.

ஆரது என்ற களே வியில்லாமலே வந்து படலகையை அவிழ்த்தாள். நான் சகைகிளகை வளையலே வலையலோடும் சாய்த்துவிட்டு உள்ளகே அவசரமாகச் சலல முனறத்தனே. வசந்தாக் கா என்கையைப் பிபித்து நிறுத்தினாள். நான் படியகை எட்டிபட்டிப் பார்த்து பரபரத்தனே. மலே வளையலும் கீழ்நீலமும் நீலவாரங்களும் கௌண்ட எனது சிலிப்பர் தனப்படவயில்லகை. நான் இடிந்தனே.

ஆனால் வசந்தாக் காவாகவே என்தடேலகைத் தரீந்துகொண்டு சலலனாள்: "என்ன, உனர சிலிப்பரகைத் தடேறியலோ? உனரயாயிரூக்கூமனெண்டு எடுத்து உள்ளகை வசை சரூக்கிறன், வா. வளையலில் கிடக்க நாய்கீய் கடிச்சுப்படோட்டா என்ன சய்யிறது?" அப்போதுதான் என 'நனூச்சுக்கூள் தண்ணீர் வந்தது'. வசந்தாக் கா என்கையைப் பிபித்தபடியலே உள்ளகே அழகைத்துக்கொண்டு படோனாள். அப்போதுதான் உனரந்தனே என்கையில் அவள் எடுத்துக்கொண்டிருக்கூம்

கப்டுதலான சூதந் திரத்தை. தாயார் பட்டுத் திருக்கும் தரையத்தில் இந்த அத்துமீறிய சூதந் திரமோ? எனக்கு உடம்பு ஜில்லிட ஆரம்பித்தது.

வசந்தாக் கா வீட்டுக்கும் வலேக்குமிடையே பெரிய மணல் அடர்ந்த முற்றமிருந்தது. இடையில் இடதுபுறமாக ஒரு மாமரமும், வலது புறத்தில் ஒரு சடதைத் தவ்பே பமரமும் நின்றன. வீட்டுத் திண்ணையில் வதைத் தலாம்பிலிருந்து பாய்ந்து வந்துகொண்டிருந்த வளிச்சம் போதுமானதாயிருக்கவில்லை. ஆனால் மலேநிலா முக்கால் வட்டமாயிருந்து ஒளிவீசிக்கொண்டிருந்தது. வணமணல் முற்றமெங்கும் ஒளிவிரிந்து கிடந்தது. மாமரத்து நிழலில் என்னைப் பின்னே இழுத்தாற்போல் ஓரடி தாமதித்தாளா வசந்தாக் கா?

“ஆர் வசந்தா வந்திருக்கிறதா?” என்று தாய் கேட்டாள். “அது எங்கட ராசா, அம்மா” என்றாள் பதிலை.

கையில் கொழிவி என்னை அணைத்தாற்போல் வசந்தாக் கா உள்ளே கப்டிப்போய் சிலிப்பரணை எடுத்துத் தந்தாள். “இரன், சாப்பிட்டப்டுப் போகலாம்” என்றாள். “நாங்கள் இனித்தான் சாப்பிடப்போறம்.”

நான் பரவசத்தில் இருந்துகொண்டிருந்தனே. அவள் கைபட்ட சுகமொன்றாய், நடக்கையில் அவள் நெஞ்சுபட்ட சுகம் அதைவிடப் பெரிதாய் என ஆசைகள் தளும்பிக்கொண்டிருந்தன.

பெரும்பாலும் பகலிலே ஒரு துண்டை உடுத்துக்கொண்டு வலேசெய்வாள் வசந்தாக் கா. கிடுகு பின்ன, முற்றம் பெருக்க, முறுங்கைக்கு தன்னம் பிள்ளைகளுக்கு தண்ணீர் விட என எந்த வலேகையும் அது வசதியாயிருக்கும் தான். மாலையில் குளித்துவிட்டு டறெஸ்ஸிங் கவுண்ட் அணிந்துகொள்வாள். அல்லது சலேவை அணிந்துகொள்வாள். அன்றைக்கு அவள் டறெஸ்ஸிங் கவுண்ட் அணிந்திருந்தாள். மஞ்சள் நிற டறெஸ்ஸிங் கவுண்ட். லாந்தரின் மெல்லிய வளிச்சத்திலும், நிலவின் ஒளிப் பரவலிலும் அவள் முகம் மஞ்சளாய் பொலிந்து தன்பட்டது. அவளைப் பார்ப்பதற்காகக் கப்ட நான் அவளது அழைப்பை ஏற்று சாப்பிடப் போயிருக்கலாம். ஆனாலும் ஏதோ ஒரு கப்சம் வந்து என்னைத் தடுத்துவிட்டது. நான், “சகைகிள் வளியில் நிக் குது, வசந்தாக் கா” என்று ஒரு சாட்டை தயக்கமாய் வளியிட்டனே. “உள்ள கொண்டு வந்து விடு” என்றாள். “வீட்டுவலேயை இரூக்கு” என்றனே நான்.

மாணவனொருவனுக்கு அவனது வீட்டுவலேவை என் பது பள்ளியில் கொடுத்துவிடும் வீட்டில் செய்வதற்கான அப்பியாசங்கள் தான். “சரி, நல்ல இரூட்டாயிருக்க, பாத் து ஓடிப்போ” என்று சிறுப்பை எடுத்துத் தந்து என்னை படலவைரை கப்டிப்பிவந்தாள்

வசந்தாக் கா. அவளது கரலிலும் முகத்திலும் ஒரு துக்கமிருந்ததா? அப்படித்தான் எனக்குத் தோன்றிற்று.

வரும்போதும் அவளது மனையின் உரசல்கள் தாராளமாகவே இருந்தன. ‘அவள் என்னோடூதான் சிரித்துப் பசுகிறாள். என்னோடூதான் தொடட்டுத் தொடட்டும் பசுகிறாள். என்னோடூதான் நஞ்செல்லாம் உரசுகட்டிநடக்கிறாள். நாகரத்தினனோடூ இப்படியெல்லாம் செய்திருப்பாளா? அவன் எவ்வளவு பெரிய ஆகிருதியாளனாய் இருந்தாலென்ன? வசந்தாக் காவுக்கு என்னில் தானே பிரியம் அதிகமிருக்கிறது! அவன் அவளது வளித்த மலகைகளைப் பார்த்திருக்கலாம். கழந்தை பிறந்த எந்தப் பெண்ணின் மலையையும் தான் சாதாரணமாக யாராலும் அந்தப் பகுதியில் பார்த்துவிட முடியாமே. ஆனால் உரசலின்பம் யாருக்குக் கிடத்தாதுவிடும்? அந்தவகையில் நாகரத்தினனைவிட நான் தானே அதிர்ஷ்டம் செய்தவன்?’ நான் எண்ணியபடியே வீட்டு திரும்பினேன்.

ஆறு மாதங்கள் கழிந்திருக்கும். அப்போது மாரிகாலம் தொடங்கியிருந்தது. ஒருநாள் மாலையே நேரம். இருட்டடித்திருந்த வானத்தில் மகே இரசைசலம். மழைத் துமிகள் விழுவாரம்பித் திருந்தன. ஈர மணல் ஒழுங்குகையில் நான் சைக்கிள் மணியை அடித்தபடி பறந்து வீட்டுக்குப் போய்க் கொண்டிருக்கிறேன். மூன்றாம், பக்கத்து வளவில் கட்டியிருந்த ஆட்டை அவிழ்த்துக் கொண்டு ஓட்டமும் நடையுமாக வந்துகொண்டிருக்கிறாள் வசந்தாக் கா. எதிரே வருவது நானெனத் தெரிந்துகொண்டபோல் படலையில் நின்று, “உள்ளவா, ராசா. இந்தா மழை வந்திட்டது” என்று படலையைத் திறந்து பிடித்திருந்தாள். மழை வந்துவிட்டதுதான். நான் இறங்காமலே சைக்கிளைத் திரும்பி மாமரத்தடியில் நிறுத்திவிட்டு வீட்டுக்குள் பாய்ந்து ஓடினேன். மழை ‘சோ’வெனப் பொழியத் தொடங்கியது. திறைக்கு மலையில் இப்பிடித்தது. மறே கிலிருந்து கிழக்குவரையின் வட்டியடித்தது. ‘ஆற்றுவளையம் நாளையே வரத்தோற்றுதே குறி- மலையாள மின்னல் ஈழ மின்னல் சிழிமின்னுதே- நேற்றுமின்றும் கொம்புசுற்றிக் காற்றடிக் குதே- கணை நீர்ப்பு சொறித்தவளையக் கட்டிபுக்குதே’ என்ற ஓராண்டோ இரண்டாண்டுகளுக்கோ மூன்றாண்டுகள் திரும்பிப் பாலபாடப் பாடல் அப்போது எனக்கு ஞாபகமாயிற்று. வசந்தாக் கா ஆட்டை கொட்டிலில் கட்டிவிட்டு பாதி நனைந்தபடி திண்ணையில் வந்தேறினாள். “இரு, மூதல்ல விளக்கைக் கொளுத்துறன்” என்றுவிட்டு விளக்கையும் தீப்பெட்டியையும் தட்டியெடுத்து கொளுத்தினாள். மசேயில் விளக்கை வதைத்துவிட்டு முந்தானையை இழுத்து தனது தலையைத் துடைக்கவாரம்பித்தாள். துடைத்தபின் மூன்றானையை என்னிடம் நீட்டி, “தலையைத் துடை. தலை ஈரமாயிருக்கு” என்றாள். நான் வாங்கி தலையைத் துவட்டினேன். என்பார்வையின் குறியை அவளுக்கு முந்தானை மறைத்திருக்கையில் என்கீழ் நோக்கில் தெரிந்தது வசந்தாக் காவின் நஞ்செழுகு. இருட்டில் மலரிடம் அன்றொருநாள் தொடட்டுத் தெரிந்த இன்பத்தின் இடம் என அறிவையென மயக்கமெல்ல அசைந்து நான் வசந்தாக் காவை நெருங்கினேன். என்னை மெய்யார்த்தமாய் உணர்ந்தவள் சட்டென ஓரடி வதைத்து பின் வாங்கினாள். “இண்டைக்கு கட்சி வளையிக் கிழமை, ராசா” என்றாள்.

முதலில் எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. ஆம், அவள் அவ்வப்போது சொல்லியிருக்கிற வார்த்தைதான் அது. அன்றைக்கு மாதத்தின் கட்சி வளளிக் கிழமையில் அவளது கணவன் வீட்டுக்கு வரவிருக்கிறான். வழக்கமாய் இந்தளவில் வந்திருக்கவண்டியவன்தான். அன்றைக்கு மழையானதால் தாமதமாகிறான் போலும். என் அதிர்ச்சியைத் தெரிந்திருப்பாள். என்னில் எரிவது அவள் ஏற்றிய சூடர்தானே? அவளே என்னைச் சாந்தப்படுத்தினாள்: “சேட்டுப் பொக்கற்றக்க திறிறோஸ் இருக்கப்போல. நனளு சிட்டுதண்டு நினகைகிறன். கதெயாய் எடுத்துப் பத்து.”

நான் உணர்ச்சிக் கறுத்து சிகரெட்டை எடுத்துப் பற்றவைத்தேன். முடிகிற அளவில் மழை வளித்து வந்தது. சிறிதுநேரத்தில் மழைவிட சொல்லிக் கொண்டு சனென்று சகைக்கிளை எடுத்துத்தேன்.

அன்றிரவு அவள் கணவன் வந்திருப்பானென்றுதான் நினகைகிறேன். அடுத்துத்த நாள்றோட்டிலே அவனகைக் கண்டேன். இனிமலே ஊரோடூதான் என்றான். ஏனென்று கட்டதற்கு வலையிலிருந்து நிறுத்திவிட்டதாகச் சொன்னான். அன்றைய இரவின் சணப்பித்தம் இறங்கிய பின் நானும் இயல்பில் ஆகியிருந்தேன்.

அர்த்தமான வசந்தாக் காவின ஒவ்வொரு அழைப்பையும் விலக்கிக் கொண்டே வந்திருந்த நான், கட்சியில் ஏமாறிப்போனேனென்பதை இப்போது யோசிக்கத் தோன்றுகிறதுதான். இனியும் ஒரு சந்தர்ப்பம் வர எனக்கு வாய்ப்பில்லை. அந்த ஏக்கம் என்னில் நீண்டகாலம் நின்றிருந்தது. தடோமலே கிடதைத் தமலரை நான் மறந்தேன். ஆனால் தடேயப்போதில் கிடகைகாத வசந்தாக் காவின ஞாபகம் தடோல் வியாயன்றி ஒரு இழப்பாய் என்னில் இருந்துகொண்டிருந்தது.

முதலில் வசந்தாக் காவுடனான எனது அணுக் கமானது, நாகரத்தினன் அவளாை நரூங்கவிடாது தடூப்பதற கானதாகவடே இருந்தது என்பது ஒரு நிஜமாக அங்கடே நின்றகொண்டிருந்தது. ஆனாலும் அந்த வகைகை ஏறக் குறைய மபின் றாண்டுகளின் பின் இன்னொரு வசந்தாக் காவை நான் காணும் வரை என்னதைத் தகித்திருந்தது.

சிவராணி தம் பிராசண்ணையகைக் கல்யாணம் சயெ்துகொண்டு அங்கடே வந்து ஓராண்டாகியிருந்தது. தம் பிராசண்ணகைக் கு சந்தையாவாரம் தான். வறெறிலை, சீ வல் பாக் கு, புகயிலை, சூண்ணாம பு விக் கிற கடை. ஆள் நோஞ்சான் மடடூமில்லை, சயரோகக் காரன் மாதிரி எந் நரேமும் இடையறா இருமல் காரணும். அதற்கு காங்கசேன்துறாை சயரோக வதை தியசாலயில் மரூந் தடெுத் ததாகத் தான் தெரிந்தது. பரெய நன்மலை அதனால் ஏற்பட்டதென்று தெரியவில்லை. தம் பிராசண்ணை நடக்கும் போது விடும் களபையும் இழப்பும் மபிசும் அததைத் தெரிவித்துக் கொண்டிருந்தன. ஏறகனவடே தெரிந்திரூந்தாலும்

கஃப்பன் கடயைல் ஓரூநாள் சந்தித்தபோதுதான் சிவராணியோடும் கதகைக்கவும், அவளைப்பற்றி சிறிது தெரியவும் என்னால் முடிந்தது. எஸ்.எஸ்.சி. பரீட்சை எழுதியிருந்ததாகவும், சித்தியடயைவில் லயைன்றும் சொன்னாள். தம்பிராசண்ணை எட்டாம் வகுப்போடு படிப்பை நிறுத்தியவரென்று ஊரிலே சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். எட்டாம் பொருத்தமும் அற்றுப்போனது எனக்கு இன்னும் கஃபிய சாகசத்துக்கான வழியாய்த் தெரிந்தது. என்கவனம் குவிந்ததன் காரணம் அச்சொட்டாக அவள் வசந்தாக் காமாதிரியே இருந்ததுதான். அதே உயரம், அதே நிறம், அதே மொத்தம், அதே சூரூண்ட நீளமான கஃப்தல். மட்டுமில்லை, அதே நெறி, அதே சொண்டும், அதேயளவான நெஞ்சப்பகுதியும் அவளுக்கும். வீட்டிலிருந்து கஃப்பன் கடகைக்கு ஒன்றரை மலை தபரம். தலசை சூமயைல் தான் சிவராணி அரிசி, மாபோன்ற சாமான்களையீட்டுக்குக் கொண்டுவந்தோய்ச்சரேப்பது. அன்று தாமதித்து நின்று அவள் சாமான் வாங்கியதும் நானே கொண்டுவந்து தருவதாகச் சொல்லி சாமானை வாங்கி சகைக்கிளில் வதைத்தேன். “கடகத்தை சகைக்கிள்ள வசைச்சுக் கொண்டுவந்தோது” என்று சிவராணி மறுக்கத்தான் செய்தாள். ‘ஓட்டி பறவாயில்லை, நடந்து வரலாம். தலசை சூமயைய இல்லாட்டிச் சரிதானேயென்று சொல்லி ஒருவித வற்புறுத்தலோடுதான் கடகத்தை வாங்கி சகைக்கிளில் வதைத்துக் கொண்டுவந்தேன். அடுத்த கிழமை ஒரு சனி மால சிவராணியே கேட்டாள், ‘தம்பி, சங்கக் கடகைக்கு எப்போதிர சாமான் வாங்க? போகக்கேக்க சொல்லும், நானும் உம்மோட வாறன்’ என்று.

இது, நாலாந்து மாதங்களில் வீட்டுக்குப் போகாமளவூ நெருங்கியது.

ஓரூநாள் மால, அன்று நிச்சயமாக ஒரு சந்தை நாள், சிவராணி வீட்டுக்குப் போனேன். தனீர்க்குடிகக் கேட்டாள். நான் வணைடாமென்று பீடிபற்றவைக்க நெருப்புக் கேட்டேன். மசேயைல் விளக்குக்கு அரூகே இருந்த நெருப்புப் பெட்டியை எடுத்து கிலுக்கிப் பார்த்து அதனுள் குச்சிகளில்லை என்று தெரிந்துகொண்டு அடும்பபிக்கு போனாள். நான் பின்னாலயே போய் அடும்பபிக்குள் அவள் பின்னாலயே நுழைந்தேன். எதுவும் செய்யவில்லை நான். தொடவில்லை, மூட்டவில்லை, பின்னால் நின்றது மட்டும்தான். “சீ நாயே, உந்த எண்ணத்தோடயோ என்ற பின்னாலயும் முன்னாலயும் திரிஞ்சனி. பபிக்கிற பிள்ளை, தம்பிமாதிரியெண்டு சிரிச்சுக் கதசைசா, மனிசியாக கலாமெண்டு நசைசிட்டியோ. இனிமேபெட்டு இந்த வாசல்ல காலடி வகைக்ககுடாது” என மீது பாய்ந்துவிட்டாள்.

எனக்கு ‘அஞ்சும் கெட்டு அறிவும் கெட்ட’ நிலை. ஒரு வார்த்தை சொல்ல நா எழவில்லை. சிரமப்பட்டும், “நெருப்பு எடுக்கத்தான் ... பின்னால வந்தனான்” என்று தடும்மாறினேன்.

“போய் கொம்மாவிட்டக் களே. நல்ல கொள்ளியாய் அவ எடுத்துத் தருவா.”

பின்னால அவளைப் பார்த்ததுகூட இல்லலை நான். இரண்டு மஃன்று ஆண்டுகளின் பின் நான் ஏ.எல்.பபித்துக்கொண்டிருந்தபோது தம்பிராசண்ணை காலமானார். பிறகு கனகாலம் சிவராணி அந்த ஊரில் இருக்கவில்லை.

வசந்தாக் காவின் இழப்பில் எப்போதாவது நான் அடைய ஒரு திருப்தியிருந்தது. வசந்தாக் காவை இழந்தாலும், அக் காவை நான் கொல்லவில்லை என்பதுதான் அது. சிவராணி வி~யத்தில் என நினைப்புக்குக் கிடத்தது ஒரு கழுவறேறம்.

அப்படியே என்னதைத் தரதரவென இழுத்துப்போய் குதம் கிழித்து, நஞ்சு துளதத்து, மண்டை பிளக்க அவள் என்னகைக் கழுவறேறினாள். அதை காலமறிந்து கொடுத்து தண்டனையென்று இப்போது நினகைக் மூபிகிறது. நல்ல மாட்டுக்கு ஒரு சப்டு என்று ஒரு சலவடை இருக்கிறது ஊரில். நான் நல்லமாட்தான் என்று நம்புகிறேன்.

baladevakanthan@gmail.com